

[Erlendsson.]

institut fik man oplysning om dødsårsagen hos 26, der havde været til undersøgelse dér. Dødsårsagen var for de 12 utilsigtede forgiftninger med morfinbase i forbindelse med regelmæssig stofbrug og med andre stoffer, der var givet sammen med eller alene, måske som erstatning for morfin. 12 havde begået selvmord med overdoser, 3 havde hængt sig, 3 var sprunget ud foran et tog, og 2 var sprunget ud fra 9. etage. I 1 tilfælde var dødsårsagen usikker; om der var tale om tilfældig overdosering eller selvmord, kunne ikke siges med sikkerhed. 5 var druknet fra båd, heraf var 1 påvirket af LSD plus alkohol, 1 påvirket af hash plus alkohol, og endelig var 1 død ved en trafikulykke, da han havde forsøgt at køre fra en politibil påvirket af præludin og opium.

Af de 649 personer havde man haft personligt interview med 180, og det viste sig her, at i alt 34 pct. af de 180 havde udført selvmordsforsøg, hvoraf de 22 pct. var velgennemførte, men altså var blevet afbrudt, ikke på grund af deres eget ønske, men fordi de var blevet fundet. De 12 pct. af forsøgene var overfladiske, og 6 pct. havde været tilløb til forsøg, som måske ikke var alvorlig ment. Men tallene viser, hvor uheldig de unge stofbrugere føler deres tilstand.

Dødeligheden var for drengenes vedkommende ca. 50 gange større end i normalbefolkningen. For pigernes vedkommende 90 gange større end i normalbefolkningen. Det svarer nogenlunde til de tal, man har fra andre lande fra tilsvarende undersøgelser.

Tænk vi på, hvor alvorligt generationen før os tog på f. eks. tuberkulosedødeligheden her i Danmark, og på, hvilke kræfter vi indtil for ganske nylig har sat ind på bekæmpelse af tuberkulose, hvoraf der nu kun dør mindre end én person hvert andet år, kan man blive rystet over de elendige resultater, vi i vore dage når med bekæmpelsen af narkomanien og med helbredelsen af narkomanerne.

Vi må konstatere, at trods de store penge-midler, der sættes ind for at hjælpe de uheldige, kan resultaterne næppe gøres op i positiv retning. Jeg har ligesom fru Kirsten Sparre Andersen haft lejlighed til at gøre mig bekendt med dele af en rapport om en efterundersøgelse af kriminelle stofmisbru-

gere udarbejdet af Torben Jersild, overlæge ved vestre fængsel, og Bjørn Holstein. Overlæge Jersild har siden 1965 systematisk ført journaler over narkomanerne i Københavns fængsler.

Efterundersøgelsen gælder de 932 narkokriminelle, der var fængslet fra 1967 til 1969. De blev opsporet i 1973, og det lykkedes at få oplysninger om 68 pct. Det må siges at være et godt resultat af dette specielle patientmateriale. 216 af disse blev reinterviewet. Deres gennemsnitsalder var i 1973 26 år, så man kan forstå, at de var meget unge, da de kom i fængsel første gang som følge af narkokriminalitet. 95 af disse havde siden fået behandling for deres narkomani, men af dem var de 2/3 nu ude i et meget hårdt stofmisbrug trods behandlingen. Dette gjaldt, som også fru Kirsten Sparre Andersen gjorde opmærksom på, kun for 1/4 af de unge, der ikke havde været under behandling, og her var 40 pct. stoffri, mens tallet for de stoffri i den behandlede gruppe kun var 11 pct.

Det er tal, der i hvert fald ikke støtter narkocentrenes påståede gode resultater, men snarere kritikken af disse centre. Det viser, at det at samle narkomaner i grupper om sådanne centre stabiliserer deres narkomani snarere end at normalisere dem, så de igen kan blive nyttige medlemmer af samfundet. Den prøvetid, som nu har været 7 år, der skulle vise noget om hidtidige behandlingsmuligheder, har nu efter vor mening været længe nok. Vi må konstatere dens ringe effekt, og hvis den skal køre videre, må vi i hvert fald tillade og støtte andre behandlingsmuligheder jævnsides med den hidtil forsøgte, og der er andre metoder.

Jeg skal først nævne metadonbehandling, som jeg forstod at også fru Kirsten Sparre Andersen vil støtte. Der er tilstrækkeligt mange både udenlandske og indenlandske erfaringer til at retfærdiggøre metadonbehandling i den form, der er anvist af professor Dole ved Rockefeller University i New York. Allerede i 1973 var der oprettet 171 behandlingsklinikker i New York, hvor 35.000 narkomaner, meget hårdt ramte narkomaner, i overvejende grad heroinmisbrugere, var taget i behandling. Kort efter at det var sket, kunne der konstateres et kraftigt fald i narkokriminaliteten, og i de opfølgelser, jeg har set, vil man påstå — det